

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 7 ft. 6 hóra 3 ft 50 kr, és 3 hóra 1 ft 75 kr
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtársznál **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok tere, Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nonperaille sor 10. kr.

Hirdetések felvételnek: **NASCHITZ JAKAB,** hirdeményi irodájában, Pest, József-tér 12-ik szám a. a hirdetéseket illető közönséges és pénzes levelek szintén Naschitz J. irodájába czimezendők. **Bécsben,** saját főügynökségünkben Kärntnerstrasse 8. sz. I. em. (**Naschitz Jakab** fők-üzletében.)

II-dik szám.

Márczius 15-én. 1873.

XXV. kötet.

1848. Martius 15.

Mi történt az első „talpra magyar!” kiáltás után? annak a hagyományát úgy tudja már minden ember, mint a bibliai történeteket.

De mit csináljunk ennyi talpra állított magyarral? A talpra állt embernek ellenlábasai is támadnak.

Volt lelkesedés, áldozatkészség, testvérszeretet, bünbocsánat, jobbágyhűség, honszerelem, bátorság s az mind ezen az egy napon született.

A huszonöt év előtti napok dicsősége nem melegíti már szívetet; de az eredmény a hideg önbíráló előtt is örökké nagy marad: „a nép felszabadditása a jobbágy-ság alól.”

Azért ne beszéljünk arról többé, hogy szép, ragyogó, dicső nap volt Martius 15-iké: ismerjük el, hogy „szükséges nap volt!”

Szükség volt egy napra, mely félretaszítsa a tör-

vényhozás ócska klepsidráját, s egy lökést adjon az időnek, mely a nemzetet évtizedekkel előre viszi. Szükség volt, hogy rögtön, rendkívüli nyilvánulás által szakítson a nemzet a mult balfogalmaival, hogy egyszerre jusson erejének tudatára. Előtte állt a galicziai példa, hogy mire képes egy elnyomott nép, ha azt az absolutismus véres eszközével akarja használni. A lengyel gyász a mult év tanulsága volt s nem lehetett tudni, hogy ugyan az a hatalom enged-e még egy évet a magyar nemzetnek a deliberálásra?

Sietni kellett: — és aztán követelni egyszerre mindent, a mihez a nemzetnek joga van, a mi életének feltétele. És követelni azt egyhangulag.

S az egyhangu követelés sikerült, győzött; csak hang volt; nem követte vér, mégis diadal termett nyomán. Az országgyűlés elfogadta azt, a mit a pesti köz-

piacok zászlóikra irtak, s a király szentesítette, a mit az országgyűlés elfogadott.

De nem ment ez olyan simán.

Húszezernyi néptömeg hullámozott Pest utcáin, a sajtó tetteleg felszabadítottatott, a népvezetők sajtókezűleg nyomtatták ki a pesti 12 pontot: „mit kíván a magyar nemzet?” s Petőfi költeményét: „Talpra magyar, hí a haza!” A város házára sereglő népsokaság Rottenbiller polgármester elnöklete alatt megválasztá a közbátorságra felügyelő bizottságot, benne volt Nyáry Páltól Sűkey Károlyig minden hirhedett név. A népek tetszett a kezdet. „Éljen a forradalom!” Kaptunk nemzeti színű zászlókat, felkötöttük balkarunkra a nemzeti színű szalagokat (az enyém most is megvan, még akkor gyöngéd kezek által egy falevélre himzett 1848-al rámbába téve) de mit tegyünk tovább?

Könnnyű más városnak forradalmat csinálni, tudja hogy mit tegyen? Legelőször is elkergeti a kormányát, körülvieszi a parlamentet; de hol vegyünk mi kormányt és parlamentet, mikor a cancellárunk Bécsben van, a parlamentünk pedig Pozsonyban?

A nagy óriás pedig, ha egyszer felébradt, tenni akar.

A népbizottság, hogy némi autorizatiót adjon a mozgalomnak, elhatározá, hogy a sajtószabadság tárgyában egy küldöttséget indít meg Budára a helytartótanácshoz, a nép kívánatainak tolmácsolására. De ahhoz a küldöttséghez huszezer ember csatlakozott.

Délben egy levelet kaptam, melynek egy kiszolgált kaszári tiszt volt aláírva, (később szomorú emlékeztető alak, mint hirhedett feladó — utoljára öngyilkos) ebben az volt velem tudatva, hogy az általunk csinált paraplui forradalom nem ér semmit. Fegyver kell a nép kezébe. Ott volt aztán egy egész stratégiai terv. A jövő éjen tiz helyen meggyújtani a várost, a támadt zavarban megrohanni a Neugebäudet, ott a gyenge helyőrséget lefegyverezni, az ágyukat elfoglalni, azokkal a Károly kaszárnán rést törteni, azt megostromolni. Az üllői kaszárnya felől torlaszokat emelni, a lovasság elé tört üvegdarabokat hinteni, az olasz katonákat haranguirozni, egy pár generalist kezesül letartóztatni és a többi, és a többi; hogy énnekem a hajam szála mind az ég felé állt bele. Még akkor volt.

Sietve hívtak Rottenbillerhez, még nem is közölhettem senkivel a borzasztó haditervet. Ott találtam nála a tüzérség főparancsnokát Budáról. Akis köpezős ur szörnnyű haragos képet mutatott, azt mondta, hogy ő be nem ereszt olyan nagy népsokaságot Budavárába, mint a mennyi bevonulni szándékozik. Ő becsukatja elöttük a kaput. Rottenbiller figyelmezteté rá, hogy ez

nagy baj lenne a kapura nézve, mert azt akkor bizonyosan betörnék. — „Akkor én össze fogom önöket kartácsoltatni!” Kiáltá a vitéz alezredes.

Erre én azt mondtam neki. „Azt teheti ön, hanem ha mi kiejtjük a kezünkéből a háromszínű zászlót, akkor majd jön utánunk más, a ki a veres zászlót emeli fel.” S azzal megmutattam neki a kapott haditervet.

A becsületes főtiszt azt mondta ennek felolvasására, hogy „ez nem tréfa” s aztán ő kezdett el bennünket kérni, hogy csak vezessük hát okosan a népet, majd ő is rajta lesz, hogy semmi baj ne történjék.

Ez volt Budavár második vérnélküli bevételének (először a törökök foglalták így el) genesise, melyhez a hadi tervet mi hárman csináltuk, Rottenbiller, a tüzér alezredes, meg én; bármennyire igyekezzenek is e körülményt a historicusok agyonhallgatni.

A diadal tökéletes volt, nem csak felmentünk, de vissza is jöttünk Budavárából, s a sajtószabadságon kívül lehoztuk az irodalmi működéseért tömlöczbe zárt s e nap corollariumából kiszabadított Táncsics Mihályt.

Táncsics maradt e nap hőse, öt honat olyan diadallal Pestre, a minővel az angolok II. Károlyt Londonba, a francziák I. Napoleont Párisba, sőt a minővel csak Schwarcz Gyula vagy Szilágyi Virgil diadalmenetei a fővárosban hasonlíthatók össze.

A következő évforduló már Debreczenben talált bennünket összpontosítva.

Valami buzgó hazafinak az az ötlete jött, hogy 1849. marczius 15-én valami méltó ünnepélyt kellene rendeznünk Debreczenben (odakinn „a havon” épen rendezték azt javában Klapka, Görgey, Dembinszky, Perczel, Damjanics és még valami 180 ezer honvéd fiu!) Az indítványra Pálffy Albert azt az ötletet mondta: „ha meg akarjuk ünnepelni Martius 15-ét en famille, csukjuk be Táncsics Miskát.” — Szegény jó öreg barátom, derék becsületes hazafi volt mindig, tele jó szível, jó akarattal; de fatuma volt, hogy igen furcsa ötletekkel tudta mindig kifejezni fáradszatlan honfiai buzgalmat.

Kiittam én azt a serleget egészen, a budapesti mámorító habjától kezdve egész a világosi seprüjéig.

A világosi sötét éjszakán együtt voltam Nyáryval, Csányival, és Kiss Ernővel: egy szobában háltunk.

— Mi el vagyunk veszve, monda Nyáry; Magyarország elbukott. De amit társadalmi téren kivívtunk, a népfelszabadtása, az örökké fenn fog maradni s mi nem hiába vesztünk el!

És ez Martius 15-ikének az emléke. Elő emlék. Tizenöt millió ember szive tartogatja azt.

Huszonöt év! Egy század negyedrésze! Kimondani is sok, hát még átélni! Hát még úgy átélni, a hogy mi élünk! Annyi országcs csapás, rémület, iszonyat, küzdelem, hiu remény, kétségbeesés, elfásulás, újra ébredés, újra lefekvés, veszteség, megpróbáltatás után!

Martius 15-ke tegnap (huszonöt év előtt,) és ma, (huszonöt év után!)

A kezdete magas komikum, a vége mély tragikum.

Egy csoport gyermek, ki belekap a sors gépezetébe, egy csapat poéta, ki politikát csinál, s aztán tiz ezrei a csatatéren elesett hősöknek, koszoruzott alakok a bitófán.

És még is dicső nap volt ez! Mert a népet ez szabadítá fel; s a nemzet millióit, ez tette honpolgárokká, a verejtékük által áztatott föld uraivá.

Minden buzakalász, melyet Magyarország földé terem, 1848 Martius tizenötödikének emlékét dicséri, a hogy a néphit szerint minden egyes buzaszem hegyére oda van nyomva a „Patrona Hungariae“ szent képe.

A nagy eszme nagy áldbátokat követelt. Sokat

vesztettünk vérben és vagyonban. De a veszteségek legérzékenyebbike: eltemetett nagy férfaink.

Széchenyi István, Teleki László, Nyáry Pál, politikai nagy fájdalmaik elviselhetlen terhe alatt törtek össze. Szemere, Bajza, lelkük szétbomlásával előzték meg testi halálukat. Petőfi lánglelke és Vasváry honzerető szive ismeretlen csatamezőkön tüntek el kortársaik közül; a márczius 15-iki nap ifjai közül legtöbb panasztatlan keserveit megnyugtatta már a sirban; martyrjainknak siremlékeit faragja már az utókor, s Batthyányi Lajos nagy alakjára suttogva mutat a csak sejtteni tudó ivadéok: elmúlt a fénynapok hivatott alakja, István nádor elfeledve, s huszonöt év óta van élön eltemetve egy koronás alakja a mártiusi napoknak, V-ik Ferdinánd király.

Bizony nagy ára volt e napnak! De a győzelem, mit meghozott, még e nagy áránál is nagyobb.

E naptól számítja felszabadítását a magyar nép. Áldva legyen azoknak hamva, kik e nap diadaláért áldozatul adták oda magukat.

Jókai Mór.

Interpelláció a honvédelminiszterhez.

— »Miért nincs a honvédségnek zenekara?«

Megnyugtató válasz az interpellációra.

»Van a közös hadseregnek; majd húz az nekik, és a szerint fognak táncolni.«

Hires magyarok külföldön.

Hogy keleti fajunk a jég hátán is megél, sőt fiai világhírre vergődnek, kitetszik onnan is, hogy most is egy magyar hazánkfia nevezetes spanyol kortestag, a másik plane a köztársaság miniszterelnöke, a harmadik pedig a francia parlament ismert tagja. Hívják pedig őket tekintetes Martos urnak. Figurás ő exciájáinak és tekintetes Furkó urnak.

Gazsiadák.

— Mikor fizetsz, Gazsi? kérdi barátja.

— Majd ha elengeded adósságomat.

*

A városligeti tóba bejefordult egy szandolinozó fiatalember. Gazsi épen ott sétált s megszólalt

— Vigyenek neki gyorsan létrát, hadd mászson

fel e vízből, különben elmerül; hogy megy akkor haza ebben a nagy sárban!

*

Egykor a jó Gazsi bácsi tréfás beszédeivel hangos nevetésre birta a társaságot, midőn a jelenvoltak egyike így szól hozzám:

— Bolond vagy te, Gazsi!

— Jaj barátom, én már régen felhasználtam az eszemet, nem úgy mint te.

A „Reform“ vezérczikkéből.

A Reform azt írja, hogy a harang úgy szól, a hogy húzzák. A Reform is úgy szól, a hogy húzza — Lónyait.

Hány óra?

A b.i szinpadon a szerelmes hős, légyottra ígérkezett kedvesét várva, fenhangon monologizál:

— Meg kell már jönnie, 8 órára ígérkezett! De hány óra is lehet már?

Vigasztalólag felszólal a nézők közül egy jószívű gombkötő:

— Még csak fél nyolcra...

Audientia ablakon át.

— Igaz történet. —

Borbély Miska egykori híres kortesvezér egyszer-másszor sok borsot tört a főispánok orra alá a tisztujítások alkalmával; a honnan félték is nyelvétől, mint ördög a tömjéntől.

Egyszer Biharmegyében a tisztujítás reggelén sürgős beszélni valója lett volna a főispánnal, ki nesztét vevén Miska látogatási szándékának, bezárkózott hivatalaszobáiba, s a főispán színe elé bejuthatni minden kísérlet meghiúsult. Hanem Borbély Miska sem volt fejelágyára esett ember, a kin könnyedén ki lehetne fogni. Széttékintett a megyeház körüli udvarokban s szerencséjére talált egy szénaboglyához támasztott

nagy létrát, melyet korteseivel a főispán emelet ablakai alá czepelettven, az ablakon át kurjongatott be, hatalmas stentori hangján oly dolgokat dörögvén be a létráról, melyeket a főispán jobbnak vélt zárt falak közt hallgatni meg, miért is fel tárva a zárt ablakot így szólt:

— Tessék besétálni, spectabilis domine.

— Már csak itt is elmondom a többit, — válaszolt nyájas hajlongások közt Miska, s folytatván a létra fokán szónoklatát, a mint jött azon módon távozott, a kortesek mennyrázó éljenzései közt.

Templomi hirdetés.

1849. utolján, midőn Lewartovszki osztrák császári őrnagy a nagy kalapu Hurbanistákkal — nem lévén többé rettegett honvéd a harez mezején, — egész diadalmi örömmel foglalta el a védtelen Rima-Szombat városát: a császári kormány nevében kiadá a papoknak azon sajátos napi parancsát, hogy minden pap a

szószékből, nyilvánosan huzza vissza mindazon lelkesítő és buzdító szavait s templomi beszédeit, melyeket az egész forradalom alatt a szabadság és a haza érdekében a néphez intézett. Mely napi parancsra a Zs**i segédlelkész eképen huzta vissza hallgatói előtt sok lelkesítő hazafias szónoklatait:

— »Jelentetik a keresztyén hivek előtt...

Mint hogy az összes osztrák és orosz vandál erő e fejlődni kezdő hon alapzatát nagyszerű adag celszövények s színlett honfiuság üdvtelen járuléka következtében többől megingatta s már terrorisztikus rendszerű életbe is léptette: a magas császári királyi katonai főparancsnokság hozzánk is elágazott vonalán ezennel kijelentetik a hivek előtt, hogy mindazon fellengző imák s harczias, lelkesítő elméletek, melyek az abszolutizmus haldokló napjaiban e szószerében is a szabadság nemtőjéhez és a néphez sikerteljesen irányoztattak... smelynek következményében a magyar kormány is tovább hatni megszűnvn a honra, az azt működéseiben bár miként felváltott rémkormányon ülő ország-lárok ezennel már folyamatba jöttek — mint hogy idők és körülmények fátumszerű s nem várt viszonya következően a múltakra — igénybe veszik jelenleg azt, hogy a Zs**i lelkesz mindazoknak nyíltan ellene mond s minden feljebb elősoroltak általa ünnepélyesen érvényteleneknek nyilváníttatnak.

És templom után minden ember csak azt kérdezte egymástól: ugyan mit hirdetett most ez a kis pap?

Mi jön az ötödik felvonás után?

K. város szinkörében, egyik estén adott darab mint majd minden vigjáték, házassággal végződött. A szereplő apa-színész ezt mcndá legvégül:

— No gyerekek, most megtartjuk a lakodalmat.

E közben a függöny legördült, a közönség kifele készült; azonban P. mérnök így kiáltott fel, — szilárdan megülve helyét:

— Ne menjenek még, most kezdődik a lakodalom!..

Priscus Retor.

Szigorlatot tett a »félkegyelmű« bagoly. Természetesen semmit sem akart vallani.

— Ki szolgáltat a humnok dalköltészetéről biztos adatokat?

A szomszédok megugják neki, hogy Priscus Retor.

— Pizkos rétor! — volt a mosdatlan felelet.

Hogy meg ne csömöljön.

Az i—i rektornak meg volt azon sajátsága, hogy ha valahova lakodalomba vagy vendégségbe hívták, zsebeit rendesen tele szokta csempészni sü és süteménydarabokkal, hogy odahaza is legyen egy kis emlékeztetője az elmúlt mulatságnak.

Egyszer egy ily alkalommal szintén erősen duzadtak már e célra alkotott extra zsebei a csempészet holmiktól, midőn a kiálló pulykaczomb elárulta a társaság egyik jó kedvű tagja előtt rekturam zsebeinek tartalmát:

Ez is fogja magát, s egy üvegből a bort kezdi tölteni a rektor zsebébe.

A rektor megzavarodva kérdi, hogy mi jóért teszi ezt?

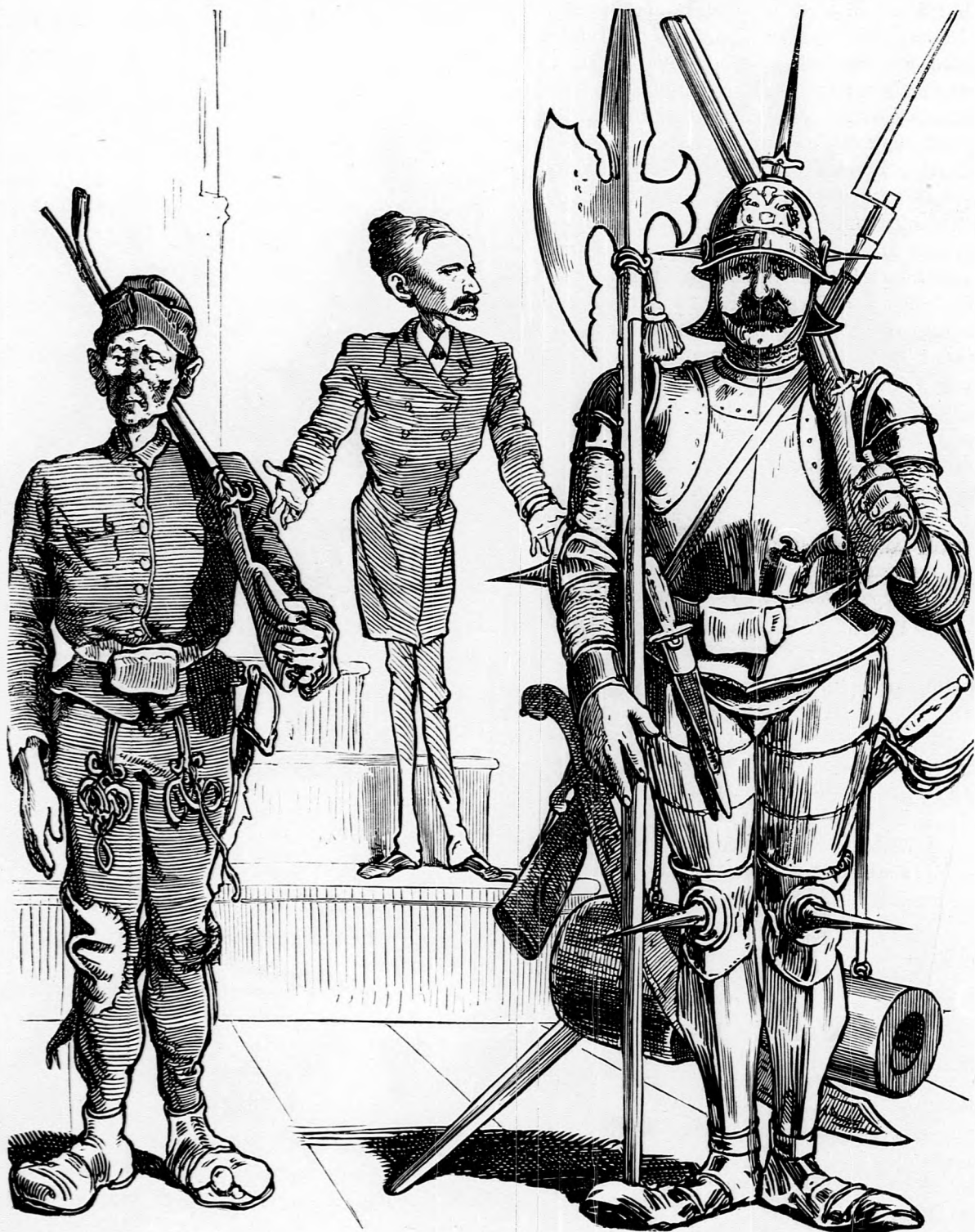
— Hát csak azért rekturam, hogy ha már jóllakott a zsebe, igyek is egyet, mert még megcsömörölne a sok zsiros ételtől.

A világ vége.

Beront a városi szolgálatba jutott parasztleány asszonyához, ezen szavakkal ijesztve rá:

— Tens asszonyom, elégett a világ! tessék — gyertyát adni.

A milyennek Ürményi Miksa szeretné

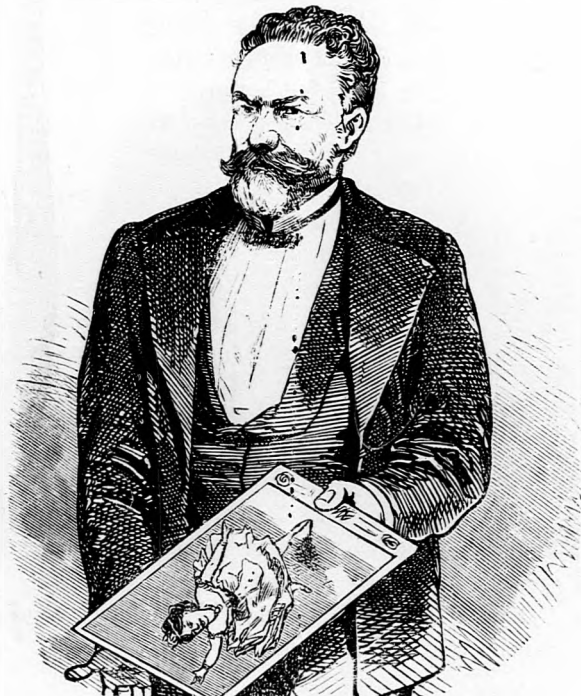

a magyar honvédséget,

s a cs. kir. közös hadsereget.

Indiscretió.

A legény-miniszterium elnöke addig járta a farsangon a bálakat, míg egyszer egy eszbuké-illatos levélkében kap egy bokázó szilfid fotografiát. A miniszterelnök megörült neki, hogy ime a kormány milyen »hódításokat« tesz a szép nem kebelében is; s nem csinált belőle titkot. Hát másnap ugyanazon vonásokkal érkezik egy másik levélke, mely bocsánat kérés mellett tudatja a m. elnökkel, hogy tévedés van

a dologban annak a levélnek confusióból elhibázott a czime, az atreszen Szláv József helyett Zichi Tóninak kellett volna állnia, kéri tisztelettel átszármasztatni neki, — a mért olyan szép beszédet tartott a ballett és ballerínak mellett! Aláírva: a nemzeti színház első tánczosnöje. — Tessék már most ezt a szituációt elképzelni

A „negyedik“ kép.

Vettük és adjuk a következő levelet:

„Kedves Barátom!

Az Üstökös legutóbbi számában rólam megjelent három képből álló cyclus még kiegészítésre vár egy negyedik képpel, melyen az volna feltüntetve, amint »Szász Károly az akadémikus, Szász Károlynak a köl-

tőnek verséről birálatot ír s azt 100 arany jutalomra ajánlja.« És a többi.

„Szász Károly.“

Miután a negyedik kép nélkül a Saxocarlista-cyclus csakugyan csonka töredék maradandott: sietünk a jó képtárgyat megrajzoltatni, látván, hogy Szász Károly érti a tréfát.

Ecce homo!

Fizess német!

Egy szenvedélyes lutrizó magyar ember diadalmas arcczal ront a német boltoshoz, magasra tartva kijött számaint:

— »Fizess német, koldussá tettem a császárodát!«

Betű és szótalány.

Európa, Ázsia: katlan; Afrika, Amerika: nem katlan. De egyik világrész sem Betlen. Hanem a kolbász, nem is katlan nem is Betlen. Napoleon, Bismarck, Sándor czár pedig mind étlen, tétlen, vétlen.

L. i. a szerint a mint hiányznak, vagy meg van nek bennök a k, b, t, v, hangok.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

Kapu-irodalom.

Ős Buda várában az Országház utca egy házá-
nak kapuján következő felirat olvasható:

»Iten mindennemű Ur
és Hölgyi öltmények,
akármely szövetség,
Ugy szinte zálog és
Keztyü tisztítás
átvétetik.« —

A következő ibisredibis-féle Pest több utcáján
olvasható:

»Kéretik a hely tisztán hagyassék.«

Ez pedig koszthirdetés:

»Iten reggel és délbe estve jut füngos oron le-
het étkyni.«

Levél, verses-prózában.

Kedves Jánassom kívánom Istentü hogy levelem ege-
sébe tallájón decsak azt tudnám Istentü midet hogy
vog sorom méni vagy mindig il somorun vagy meg-
virat his te neked vig az elet de csak tunnád az en szi-
vetmet mil nagygyászba van miolta meg is meriteleg nem
lutog nyugoni mert ha levegszeg már a gont van a veje-
be ejel a gont napal az dolog tehát így soha meg nem
nyugodom míg a koporsóba nem leszneq ne csodád
hogy tűz nem ragyog szememben bár ivju vagyok sokat
sirtak már szemeim kioltotlák azt könyeim szemem most
is ki van sirva számomra nincs öröm írva remény nél-
kül vergődöm én az élet zajos tengerén váj a szívem a
kin alatt talán bizony meg is szakad elhervadt a
gyöngyviragom oda völdi boldogsagom tehát kérleg még
egyszer kedves Jánossom ne idegenyüly meg tölem
kérlég a nagy Istenre írjá negem demingyá ha irsz
vacsi id ezzel maradok Nagy éliszábett a hászam 38
ajtó 14.

Az istenben bizó kisbíró.

Egy falusi kis bíró rosz fát tévén a tűzre, a
nemes kupaktanács huszonöt mogyorópálcaüzésre ítélte.

— Hogy lesz ezt képes kiállani komám? —
kérdi egyik barátja; hiszen az efele dolog épen nem
próbált mestersége!

— Majd csak megsegít rá a jó ur isten! —
válaszol a kis bíró, vallásos resignációval várván a tett-
leges végrehajtást.

A Náthán botja.

— Adoma versben. —

Térdig érő hóban törtet
Váczról Ipoly-sághra Náthán;
Görcsös botja a kezében,
Ringye-rongya hajlott hátán.
S a mint ballag, — az erdőből
Im, egyszerre csak kibukkan
A lókosi csárda táján
Egy nagy farkas, még pedig kan. —
Ucczu Náthán mit csináljon?
Szaladni el nem szaladhat, —
Czélba kapja hát botjával,
Mint ki ló, az ordas vadat.
S a mint czéloz, háta mögött
Dörren a vadász puskája,
Elhárítva észrevétlen
A veszélyt, mely várt reája.
Botjára néz ekkor Náthán,
— Ámulása volt persze nagy, —
S — »üggyen meg a fhene,« — ugymond, —
»Sohse tuttam, hogy — puszkha vagy!«

Melyik a szerencsétlenebb?

Egy 8 élő gyermekkel megáldott apához így kö-
szöntött be egy kéregető: Szerencsétlen ember vagyok,
5 gyermek atyja.

Mire az felelé: Barátom, akkor én még szeren-
csétlenebb vagyok, mert nekem 8 van!

Levágta.

Egy technikussal mókázott a jogász:

— No ha olyan nagy chemikust gyúrt belőled
doktor Nendtvich, mondd meg nekem mi ez? (— és
ezzel dohánytól sárgult ujját mutatja annak.)

— Ez? Aljas nikotinsavas — ló b ó r! — felel
a kávéházi Berselius.

Feloldozás.

A gyónásról haza került szolgáló dicsekedett
kisasszonyának, hogy ötet a káplán kurizálta.

— Mit mondott? kérde a kíváncsivá tett kis-
asszony.

— Megölelt, s azt mondta: gyere el galambom
estére, majd feloldozlak.

Sajátságos kótázás.

Meglehetősen későn, s még meglehetősebb jókedvvel botorkált hazafelé vig pohározás közt lefolyt estélyről F. bácsi, a szintén jókedélyű káplánnal együtt. Épen a fölött vitakoztak, hogy melyik lehet nagyobb, a sár vagy a sötétség, a mint az, elül baktató bácsi egyszer csak valamiben megbotlik, és — zsupsz: végig terül az előtte csábitóan csillogó puha pocsetában.

— Mit csinál bátya a patvarba! kiált rá a nyomába czammogó utitárs.

— »Kótázok.« Felel amaz hidegvérrel.

— Kótáz? mi az égi csodát kótázna ott abban a sárban?

— Hát azt, hogy »Im arczunkra borulunk!«

Feleletek.

Kérdik a szorongó »dupla bagjot:«

— Mikor született Jézus?

— Krisztus előtt 33-ban!

Az arszlán megszólítja Ödön bárót:

— Barátom, nem tudod hányadikán lesz 19-e?

Ödön keresi zsebnaptárát.

— Sajnálak pajtás, e perczen nem tudom megmondani

Tápiószelei beszédmod.

Egy tápiószelei béres így beszélt el ebédjét:

— Mára bevettem e' sütet szalonnát, osztény tetejibe hagyítottam e' messző' bort, mos' pegyig valami ojan gengeséget érzek a besső részembe.

Hosszu magasság.

— Ejnye cigány, de közel van a fejed a lábadhoz, szólt egy meglehetősen magas uracs a törpe cigányhoz.

A cigány végig néz a hóri-horgas uracson.

— Én csak vagyok, a mi vagyok, hanem a te-kintetes úrfi mig végig nézs magán, hát kiéhezsik.

Furesa gemüz.

Egy étteremben egy idegen ajku delnő ebédelt, a magyar nyelvet csak törten beszélte; látván az étlapon a tökfőzeléket, magyar szomszédjához fordult: »Was für eine Gemüse?« Kevés gondolkodás után feleli szitytyánk: »Schöln.«

Gáliczkő.

Kiadatott a rendelet, — miszerint ama bizonyos fogyasztási hivatalokba gáliczkövet kell lökni. Egy mezőváros főbirája a városi románajku szolgát elküldi a korona vendéglőbe, hogy ezen rendelet pontos és haladéktalan teljesítését sürgesse. — A szolga elmegy, s a vendéglősnőt meg találja, — a ki a főbirónak testvére, — s ennek tudtára adja, miszerint a főbiró ur azt parancsolta, hogy az asszonyosság a gerliczéket azonnal, az ő szeme láttára lökesse a fogyasztási adó-gödörbe.

Kacsa helyett kurumpi.

Aludt Zsiga cigány a padon, csak úgy mosolygott álmában, mert a plébános úr jól rakott asztalánál vélte magát ebéden.

Jön Marczfi fia egy tál sült kurumpival s rázza az öreget, hogy kelne fel ebédelni. Felébred az öreg, de úgy nyakon vágja Marczfit, hogy ez elejti a tálát.

— Te bibast, ordit rá Zsiga dadé, nem tudtál ádig várni, mig azst a ríceshus pecsenyit el nem kötogettem?

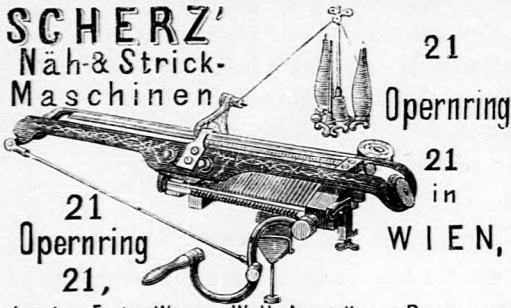
A mult számban közlött rébusz megfejtése:
Paprika Janesi.

Szerkesztői subrosa.

— Cireli et comp. Beváltak. — »Az öreg szomszéd Pesten.« Nem jön. — Szemere, F. A. Az első. — Nagykikinda. N. Talán beszorítjuk. — Kurrentáltatjuk az Üstökös 1860-dik évi teljes példányát. Ha valamelyik tisztelt tulajdonosa hajlandó lenne megválni tőle, kérjük a feltételek tudatása mellett beküldeni, szerkesztőségünkre czimezve. Különbön egy nem teljes 60-iki folyamattal mi is szolgálhatunk. — Pest. M. J. Jó élez. — Sajószentpéter. L. Zs. A nevetetők jórészt megjelennek. Kiváns gát teljesíteni fogjuk.

Kötő- és varró-gépek

SCHERZ'
Näh- & Strick-
Maschinen

Opernring

21

WIEN,

21

Opernring

21,

neben dem Ersten Wiener Welt-Ausstellungs-Bazar von
ENGEL & KRAMER.

SCHERZ
Rudolf.

Bécsben 21. OPE NRI-G 21.

A Wheeler és Wilson-féle

varrógépek

gyári társaság

New-Yorkban

tisztelettel jelenti, hogy
készítményeinek árát le-
zállította és hogy csakis
Pesten

OHM C. O.

főképviselőjénél

József-tér 15. sz.

legjobb hirben álló csa-
ládi varrógépei

70 frttól kezdve valódi minőségben beszerezhetők.

Figyelműztetjük a t. cz. közönséget, hogy minden más
ajánlata valódi készítményünknek csak csaláson alapszik s
intéssel vagyun' lelkiismeretlen gépkereskedők ellenében
kik nem állanak védbélyegünket meghamisítani. Képes
árjegyzések kívánatra kiszolgáltának és elküldetnek

24994—

ARLENGEDES.

ARLENGEDES.

VICTORIA KÖTŐPAMUK !!

Elvitázhatlanul a legjobb kötőpamuk az
angol **Victoria kötőpamuk.**

FŐRAKTÁR PESTEN

EISLER S BLAU-nál

FÜRDŐ-UTCZA a »FONÓNÓHÖZ.«

Raktár Keeskeméten Reiner Adolf urnál.

„ B-Gyulán Silberstein testvér urnál.

Vidéki rendelések leghamarább véghez-
vitetnek, és árjegyzékek ingyen beküldetnek. Min-
den gyakorlott gazdasszonynak egyszermind 4-szer
sodrott jó kötőezernákat ajánljuk.

EISLER és BLAU

PEST,

FÜRDŐ-UTCZA a »FONÓNÓHÖZ.«

Dr. SCHWAIGER NÖVÉNY-KIVONATA

jótállás mellett gyökeresen gyógyít még elavult régi férfigyön-
geséget is 4 hét alatt. Valamint minden más nemi betegséget a
legrövidebb idő alatt. Egy üvegecske ára 2 frt o. é. használati
utatisással; leveleket közvetlenül elfogad

DR. SCHWAIGER,

Bécs, VII. Schottenfeldgasse Nr. 60.

Világos és tiszta levél-czimek beküldését kéri.

Ingyen

küldi **bérmentesített** kérdésekre (Porto 5 kr.)
a mennyiségtan tanára

Orlicé R. Berlin, Wilhelmstrasse 5. sz.

a **legujabb 5 nyereményi lajstromát**

(nem mint sok csalfa utánzóí, kik több lapot
ellene felbujtogattak és rágalmazták, a pénz elő-
re beküldése mellett)

felvilágosítással együtt a tudományosan elismert, és
mint tudva van, közönségesen szerencsésnek bizonyult
sorsjátéki utatisásait.

(Egy ily tudakozást olvasóinknak ajánlhatunk).

Régiség- és ásvány-gyűjtemények

3 frttól kezdve fölfelé
használhatók; valamint válogatott ékszer-tárgyak,
ó- ésujdivatuk minden árban kaphatók az
érem-, ásvány- és régiségtárgyak
irodájában, a régi Lloydépületben.

1—* 434

WEISZ J.,

titkos betegségnek különleges orvosának rendelő-intézete.

létezik november elsejétől: **ország-ut**
15. szám 1-ó emelet a „Zrinyi“-hez
czimzett kávéház felett. Rendelő órák: reggeli
7—10-ig és d. u. 1—4 óráig.

Hirdetmény.

A pesti hazai első takarékpénztár-egyesület évi rendes közgyűlése f. é. márczius 22-én d. u. 4 órakor fog az intézet helyiségében megtartatni.

Tárgyai:

1. Az igazgatói jelentés.
2. Az 1872. évi forgalom és mérleg közzététele.
3. A tiszta jövedelemről rendelkező.
4. Igazgató s az alapszabályok 10. §-a értelmében kilépő 15 választmányi tag választása.
5. Választmányi előterjesztések és azok feletti határozat.

Mely közgyűlésre a t. cz. részvényesek azon figyelmeztetéssel hivatnak meg, hogy az alapszabályok 3. §-a értelmében szavazati jogukat csak személyesen megjelenő oly részvényesek gyakorolhatják, kiknek részvényük a közgyűlést megelőzőleg 3 hóval nevükre iratott.

Kelt Pesten, a választmányának 1873. évi február 28-án tartott üléséből.

Magyar László,
titkár.

Hajós József,
igazgató.

Pest uri-utca 4-dik szám.

Bámulatos olcsón

legujabb selymek, divatkelmék,
valamint
férfi és női plaidek,
kaphatók

Pollák Zsigmond

divatkereskedésében uri-utca 4-dik sz. Pesten,

Minták, valamint árjegyzékkel együtt vidékre bérmentve és ingyen küldetnek.

30 frton fejlüli megrendeléseknél, a bámulatos olcsó áron kívül még 50¹ levonatik.

Női ruhák legujabb divat szerint, leggyorsabban és legjutányosabban elkészülnek.

Pest, uri-utca 4-dik szám.

Pressburger Vilmos

legolcsóbb és legnagyobb

ruharaktára Magyarországon

király-utca 18. szám, Jálies-féle házban

ajánlja dusan berendezett raktárát mindennemű uri-ruhákban, melyek a legdivatosabb szövetekből elkészítvék, és legujabb szabásuak, még eddig nem hallott olcsó áráért:

Tavaszi öltönyök	12	frttól	30	frting
Felöltök	7	»	20	»
Tavaszi v. őszi kabátok	6	»	15	»
Salon-öltönyök	20	»	35	»
Jaquet- vagy kabátok	8	»	25	»
Frakkok v. salonkabátok	14	»	30	»
Nadrágok	3	»	10	»
Mellények	2	»	6	»
Hálóköntösök	8	»	16	»
Gyermeköltözetek	3	»	10	»
Úti-köpenyek	13	»	25	»
Vadászkabátok	5	»	12	»

Mérték utáni megrendelések 12 óra alatt elkészítetnek; a vidékről rendelések leggyorsabban elintéztetnek.

Ezenkívül nagy választékban mindennemű posztó, és gyapot-árakat gyári áráért tartok.

Gyönyörű

női ruhakelmék

bámulatos olcsón!

ugy-inte

a legfinomabb

selymenkelmék

Hamburger Adolf

[üzletében]

PEST, uri-utca 1. sz.

Párisi ház.

Minták küll letnek minden-

felé ingyen és bérment-

ve. — Megrendelések

utánvét mellett gyorsan és

pontosan eszközöltetnek.

